

Star 
Stable

Sielunratsastajat



PAHAN VARJOSA

HELENA DAHLGREN

TAMMI

Star
Stable

Sielunratsastajat

PAHAN VARJOSSA

HELENA DAHLGREN

SUOMENTANUT HELI NASKI

TAMMI • HELSINKI

Siskolleni

Ruotsinkielinen alkuteos *Skuggor över Jorvik*
Copyright © 2021 Star Stable Entertainment AB.
Licensed by Star Stable Entertainment AB.
All rights reserved.

Tarinan synopsis, hahmot ja tekijänoikeudet:

Star Stable Entertainment AB.

Teksti: Helena Dahlgren

Kansipiirros: Marie Beschorner

Kannen suunnittelu: Malin Gustavsson

Sisuskuvitus: Hanna Viktorsson

Kartta: Robert Altbauer

Perustuu Star Stable Online -tarinaan, jonka on kirjoittanut Marcus Thorell Björkäng

First published by Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm 2021

Published in the Finnish language by arrangement with Bonnier Rights, Stockholm, Sweden

Suomennos: Heli Naski

Suomenkielinen laitos © Tammi, 2021

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-04-3047-4

Painettu EU:ssa.



JOSSAIN PÄIN JORVIKIA

Nainen istuu peilin edessä, kuten niin usein ennenkin. Pimeässä huoneessa palaa kynttilöitä. Niiden lepattava hohde valaisee kuluneelle puupöydälle riviin järjestettyjä valokuvia. Nainen kääntää katseensa hetkeksi kuvajaisestaan ja sipaisee kuvia sormenpäällään. Hän ei enää erota, missä on hän ja missä Se toinen.

Hän on hukassa, turha ja tarpeeton.

Yö on lämmin ja pimeä. Verenpunainen kuu roikkuu matalalla puiden yllä. Sama kuu loisti iltana, jona kaikki särkyi. Voiko pirstaleita enää koota?

Hän on menettänyt niin paljon, mutta toivo elää. Toivoa ei saa menettää.

”Kaipaam sinua”, hän kuiskaa. ”Kaipaam sinua niin, että sattuu. Ole kiltti ja auta minua. Oletko siellä? Sano, että olet.”

Jääkylmä tuuli puhaltaa huoneen läpi. Kynttilät sammuvat yksi kerrallaan, mutta hän tiedostaa silti oudon hehkun. Se tuntuu tulevan peilistä, mistä hänen kalpeat kasvonsa tuijottavat takaisin. Hän ei tunnista hiilenmustina kiiluvia silmiään. Kuvajainen tärisee,

aivan kuin joku olisi lyönyt peiliä. Mutta hän ei liiku paikaltaan, istuu vain hievahtamatta ja katselee kasvojensa muuttumista.

Sulje silmäsi. Tuleeko ääni peilin vai hänen itsensä sisältä? Hän noudattaa käskyä joka tapauksessa. Kun hän avaa silmänsä, peilistä ei katso enää hän itse.

Siellä on Se toinen. Nainen huohottaa.

”Ai, se oletkin sinä?”

”Kuten näet.”

”Minä... en ollut varma. Olen erehtynyt aiemmin.”

”Sinun pitää alkaa luottaa itseesi. Etkö muista, että olen sanonut sinulle niin? Nyt on aika”, peilin hahmo sanoo matalasti. ”Olemme kärsineet tarpeeksi kauan. Oikeudenmukaisuuden aika on käsillä. Tunnethan sinäkin sen?”

”Tunnen.” Naisen ääni on tuskin kuiskausta kovempi. ”Tunnen sen.”

”Palaan pian luoksesi. Mutta ensin... Sielunratsastajat.”

”Sielunratsastajat?” nainen puuskahtaa. ”Luulin...”

”Luulit turhia!” Peilin sisältä kajahtava ääni on kalsea ja pilkallinen. ”Et tiedä mitään!”

Peilin pinta alkaa väreillä, ja Se toinen himmenee naisen silmien edessä. Hän paistaa käden suulleen. ”Ei! Älä häviä! Älä jätä minua!”

Terävä pamaus saa hänet säpsähtämään. Makuuhuoneen ovi lennähtää auki. Hän katsoo häkeltyneenä ympärilleen. Seuraavassa hetkessä hän tuntee kapean käden omallaan ja kuulee kuiskauksen: ”Tule, äiti. Käy nukkumaan.”



Kun hän oikaisee sängylle ja sulkee silmänsä, hän muistaa nuoren tytön, joka tuoksui aina purukumilta ja hevoselta. Siitä on jo kauan, mutta hän tuntee tytön läsnäolon selvästi. Hän näkee ajan ja tilan halki, kuinka tyttö oikaisee ratsastuskypäräänsä sanoen: ”Lähden tänä iltana maastoon ratsastamaan kavereideni kanssa. Älä suotta valvo odottamassa.” Synkkyys vyöryy esiin kuin ukonilma ja leviää hänen sisimpäänsä. Hän täri-see painaen kasvojaan tyynyyn, aivan kuin kangas voisi suojella häntä muistoilta.

Hän tietää, mitä sitten tapahtuu.

Hän tahtoo kirkua tytölle: *Älä lähde maastoon! Pysy tallilla tai kuolet! Usko kun sanon!*

Mutta tyttöä, jota hän tahtoo suojella, ei ole enää. Eikä mitään muutakaan, vain pelkkää pimeyttä.

Jospa...

Mutta ensin... Sielunratsastajat. Hän toistaa sanat itseksensä, kuiskaa ne yhä uudestaan ja uudestaan kuin loitsun, kunnes huone täyttyy kummallisesta punaisesta hohteesta ja Se toinen tulee hänen luokseen.

Tällä kertaa peili ei ole tarpeen.



2

ANNE VON BLYSSENIN PÄIVÄKIRJASTA

Tehtävä oli selkeä: pelastakaa Jorvik ja Sielunratsastajat. Riskeerasimme hyvän asian tähden kaiken, niin henkemme kuin hevosemme, ja pelastimme Jorvikin. Saatoimme jopa pelastaa koko maailman.

Me onnistuimme, ja kaiken piti olla hyvin.

Mutta mitä nyt tapahtuu? Miten Sielunratsastajien käy?

Olisi helppo kuvitella, että se on ohi – mutta tiedän, ettei ole. Iltaisin pelkään nukahtaa, sillä unissani kaikki hajoaa ja säröjen ja sirpaleiden seassa leviää räikeä, vaaleanpunainen hohde. Herään pää kipeänä, ja minulla on kammottava tunne, että maailma on särkymässä pirstaksi. Taas.

Mutta miksi nyt, kun tilanne on rauhallinen? Vastaus taitaa hirvittää minua, joten pidän suuni kiinni vielä hetken. En tahdo olla se, joka kertoo huonoja uutisia. Varsinkin nyt, kun kaikki alkaa olla taas tavallisella mallilla.

Sitä paitsi saatan olla väärässä. Entä jos vika on MINUSSA eikä Jorvikissa? Ehkä minä kuulunkin sinne pirst-


taleiden sekaan. Painajaisissani putoan tyhjyyteen kauas sielunsisaristani ja rakkaasta hevosestani, joka tarvitsee minua enemmän kuin koskaan. On niin paljon sellaista, mitä en ymmärrä. Olen yksin, ja ainoat, jotka voisivat auttaa ovat kaukana.

En edes uskalla soittaa heille. Tämä on maailman yksinäisin tunne.



3

OXFORD, ENGLANTI



Myöhäisiltapäivän aurinko saa talojen katot Oxfordin katujen varsilla kimaltamaan kuin timantit. Taivas on niin sininen, että se näyttää melkein turkoosilta. Korkeuksissa leijuu hitaasti vain jokunen kevyt pilvenhattara. Linda kohottaa katseensa lukemattomiin torneihin. Hänestä kaupungin lempinimi *Haaveilevien tornien kaupunki* on oikein osuva, sillä kun ympärillä on niin paljon historiaa, on kovin helppo uppoutua haaveisiin. Ja helppo unohtaa... unohtaa kaikki.

Hänen edessään kohoaa hauskan pyöreän, vaaleankeltaisen Radcliffe Camera -rakennuksen kupoli. Hän taittaa esitteensä kokoon ja työntää sen taskuunsa. Sitteen hän vilkaisee kelloa. Kymmenen minuutin päästä alkaa opastettu kierros Bodleian Libraryssa, Oxfordin yliopiston valtavassa pääkirjastossa, jossa on yli kymmenen miljoonaa teosta. Linda on tahtonut pienestä pitäen astua sisään sen valtavasta, koristeellisesta portista ja imeä itseensä tietoa, jota jokaisen salin joka ikinen nurkka ja sopukka on tulvillaan. Ja nyt hän on täällä.

Toinen mahtava juttu on se, että Oxfordissa ovat myös hänen vanhempansa! He kaikki asuvat saman katon alla ja syövät yhdessä. Iltaisin kolmikko istuu kylki kyljessä olohuoneen sohvalla, katsoo rikossarjoja ja pelaa Trivial Pursuitia. Kuin oikea perhe, vihdoinkin.

Linda voi tuskin uskoa, että se on totta, tosin vain väliaikaisesti. Yliopiston kesäkurssit alkavat vajaan viikon päästä, ja silloin äiti ja isä palaavat töihin. Kumpikaan ei tietenkään voi olla koko kesää vapaalla, joten kahden viikon loma saa riittää. Niinpä Chandan perhe ei vietä kesää kotona Jorvikissa. He eivät tee päiväretkiä rannikolle tai vuokraa Pintan linnoituksen ulkopuolelta mökkiä, jonka terassilla kelpaisi pelata korttia ja kuunnella tyrskyjä iltalautan ajaessa ohi. Sen sijaan Linda lensi yksin Englantiin, ja kotiin Jarlaheimiin jäivät Amal-täti, Misty-kissa ja Lindan hevonen Meteori.

Hän joutui eroamaan myös parhaista ystävistään Lisasta, Annesta ja Alexista, mutta koko tyttöporukka on muutenkin hajaantunut täksi kesäksi pitkin maailmaa. Niinpä hänkin malttoi sanoa Jorvikille hetkeksi heipat.

Juuri nyt, kun kirkonkellot moikaavat ja tennistossujen alla on keskiaikaisia mukulakiviä ja pehmeitä, vihreitä ruohotupsuja, päätös tuntuu erittäin hyvältä.

Minä tarvitsin tätä, Linda ajattelee ja hymyilee äidilleen, joka yrittää ottaa selfietä erityisen kuuluisan yliopistorakennuksen portilla. Vuosia sitten, kun Lindan vanhemmat olivat nuoria, täällä kuvattiin eräs televisiosarja. Nähtyään sen he alkoivat haaveilla, että

asuisivat ja työskentelisivät jonain päivänä Oxfordissa, kaukana synnyinmaastaan Pakistanista. Ainakin vanhemmat ovat uskaltaneet seurata unelmiaan, ja se on Lindan mielestä hyvä oppi.

”Odota, niin autan sinua”, Linda huikkaa. ”Tahdot kai kuvaan *sekä* koko pääsi *että* portin, vai mitä?”

Äiti nauraa ja ojentaa puhelimen tyttärelleen. He ovat hyvin samannäköisiä, heillä on jopa melkein samanlaiset silmälasikehykset. Mutta Linda pitää pitkät, paksut hiuksensa huolimattomalla sykeröllä tai ponihännällä, äiti puolestaan kulkee hiukset auki. Toisinaan heitä luullaan siskoksiksi. Lindaa se harmittaa, äiti taas on mielissään. Tänä kesänä he ovat ensi kertaa lukeneet samantyyliisiä kirjoja ja keskustelleet niistä aamuisin keittiössä höyryävien teekuppien ja marmeladipaahtoleipien ääressä. Linda on kaivannut äitiään koko ikänsä. Äiti on tuntunut aina poissaolevalta, jopa heidän ollessaan yhdessä. Äiti ei ole kunnolla läsnä, kun hän syventyy ajatuksiinsa tai johonkin tieteelliseen kirjoitukseen, hän on ikään kuin aina matkalla pois.

Pois Lindan luota.

Nyt Lindasta on ollut ihanaa pitää äiti itsellään ja vaihtaa ajatuksia tämän kanssa tasaveroisena keskustelukumppanina.

Isä kiiruhtaa heidän luokseen. Hän ojentaa Lindalle pehmiksen ja kohentaa lippistä, joka suojaa hänen kaljuuntuvaa päälakeaan. Vielä jouluna isällä oli enemmän tukkaa. Lindalta menee paljon ohi, kun hän asuu Jorvikissa sen sijaan, että olisi vanhempiensa kanssa täällä Englannissa.

Linda nuolaisee jäätelöä ja nauttii sen makeasta kylmyydestä. Heidän taakseen alkaa kertyä jonoa. Kaikkialla on ihmisiä, jotka nauravat ja puhuvat eri kieliä ja ottavat toisistaan kuvia odottaessaan kirjastoon pääsyä. Aurinko porottaa, ja Linda on tyytyväinen siitä, että laittoi tänään shortsit. Britanniaan on tulossa taas kerran trooppinen yö, ja hän tietää jo, että ilmastointi reistailee, ikkunat ovat levällään ja he tunkevat tyynyliinoihinsa kylmävaraajia. Onkohan kotona Jorvikissa yhtä kuuma?

Äkkiä hälinä loppuu kuin leikaten.

Kaikki seisahtuvat ja vaikenevat. Linda jähmettyy tuijottamaan maahan. Ensin hän ei huomaa mitään erityistä, mutta äkkiä sitä ei voi enää olla näkemättä.

Mukulakivien välissä virtaa veri tummana ja tahmeana. Lindan jalkojen juureen syntyy lammikko, jonka verenpunaisena kiiltävästä pinnasta kuvastuu toinen maailma. Hän näkee lainehtivaa heinää, laukkaavia hevosia ja itsensä kannustamassa Meteorია. Hänen poskensa ovat kyynelistä märät, ja hän kiljuu jotain Alexille, joka laukkaa hänen kannoillaan täyttä vauhtia. Myös Alex itkee kasvot vääristyneinä surusta ja jostain muusta. Pelosta?

Lindan korvissa soi outo ulina. Kaikki mustuu, kun näky haalistuu pois. Ulina muuttuu sanoiksi, jotka jyskyttävät Lindan pakottavassa päässä.

Se ei ole ohi. Sinun täytyy palata Jorvikiin, Linda. Pian.

Hän räpyttelee hitaasti silmiään. Verilammikko on poissa, nyt näkyy pelkkiä mukulakiviä. Puheensorina

jatkuu entistä äänekkäämpänä, mutta jokin on yhä pielessä. Niin, niin pahasti pielessä.

Jonkun kyynärpää hipaisee hänen käsivarttaan. Kohtelias ääni pyytää anteeksi ja häviää ihmisvilinään. Linda ei pysty vastaamaan, vaan tuijottaa tennareitaan. Ne ovat tahrattomat, mutta hän tuntee suussaan veren maun. Pelon maun...

”Linda?”

Vanhempien huolestuneet äänet kuuluvat kuin sumun läpi. ”Mikä sinulla on? Kaikki hyvin? Kulta, onko jokin pielessä?”

Jäätelö lätsähtää maahan.

Star Stable

VIHOLLISEN UHKA VÄREILEE JÄLLEEN JORVIKIN YLLÄ!

On kulunut lähes vuosi Sielunratsastajien viimeisimmästä taistelusta, ja he ovat ajautuneet erilleen. Lisa haaveilee helpommasta elämästä Texasissa, ja Linda unelmoi opinnoista Oxfordissa. Annella taas on salaisuus, jota hän ei uskalla kertoa edes sielunratsastajisarilleen. Kun ystävykset kohtaavat jälleen, menneisyys alkaa kummitella heille ja uusi salaperäinen vihollinen mullistaa koko Sielunratsastajien myytin. Jännittävä seikkailu vie Annen, Lisan, Lindan ja Alexin tutuista talliympäristöistä aina tuntemattomaan rinnakkaistodellisuuteen saakka.

Neljäs Sielunratsastajat-romaani aloittaa suosittuun Star Stable -nettipeliin perustuvan hevosfantasia-sarjan toisen trilogian.



9 789520 430474

N84.2

ISBN 978-952-04-3047-4

WWW.TAMMI.FI